

ORATIO

393

HABITA IN BASILICA
PRINCIPIS APOSTOLORUM
DE URBE

Die 22. Februarii 1733.

A JOSEPHO SIMONIO ASSEMANO

*Ejusdem Basilicæ Presbytero Beneficiato, Bibliothecæ
Vaticanæ Secundo Custode, & SSm̃i Dñi Nostri
ab honore Cubiculi,*

DUM A CAPITULO, ET CANONICIS

BENEDICTO XIII.
PONTIFICI MAXIMO

SOLENNES EXEQUIÆ CELEBRARENTUR,

ANTEQUAM EJUS CORPUS

INDE AD ECCLESIAM

Sanctæ Mariæ supra Minervam efferretur.

ROMÆ MDCCXXXIII.

EX TYPOGRAPHIA HIERONYMI MAINARDI
SUPERIORUM PERMISSU.

O R A T I O

HABITANT IN BASILICA
PRINCIPIS APOSTOLORUM

DE URBE

A JOSEPHO SIMONIO ASSEMANO

Episcopus, Basilicae praesens, Augustinus, Bibliothecarius
Universitatis Basilicae, et Sacerdos, etc.

DEI A CAPITOLO, ET CANONICIS

BENEDICTO XIII.

PONTIFICI MAXIMO

SOLIMNIS LITTEIS COMMENDATUS

IN URBE

IN AEDIFICIO

Sanctae Mariae in Via Novissima

MDCCXXII

EX TYPOGRAPHIA NEEBETHII MARINARDI
SOPHIANAE

(III.)

Reverendissimo Patri

394

FR. THOMÆ RIPOLL

TOTIUS ORDINIS FF. PRÆDICATORUM

GENERALI MAGISTRO

JOSEPH SIMONIUS ASSEMANUS

*Vaticanae, tum Basilicæ Presbyter Beneficiatus, tum
Bibliothecæ secundus Custos, & SSm̃i Dñi Nostri
ab honore Cubiculi.*

**UM Capitulum ,
& Canonici Sa-
crofanctæ Basili-
cæ Vaticanæ, pro
acceptis à BENE-
DICTO XIII.**

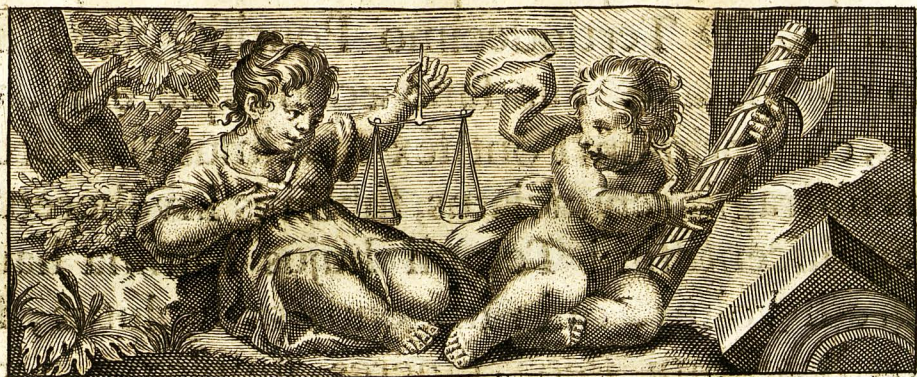
**Pontifice Maximo beneficiis, solen-
nes illi Exequias decrevissent, Ora-
tiunculam quoque de ipsius laudi-**

a 2

bus,

(IV.)
bus me habere jufferunt. Hanc igitur, licet rudem & incultam, nec meritis tanti Pontificis parem, Tibi offero ac dedico, Reverendissime Pater: ut qui amantissimum inclyti Prædicatorum Ordinis, cui dignissimè præes, Alumnum, & eximium decus, ornatu tam splendido ex eadem Basilica efferi curasti, Tumuloque magnificentissimo in communis Parentis Sacello illum mandari studes; hoc rerum erga Nos gestarum compendio, quod opere tumultuario in præscripti temporis angustia congesti, grati animi moinimentum Pontifici de nobis, nostraque Basilica & Capitulo bene merito positum habeas.

ORA

ORATIO

LN hac Antiochenæ Cathedralæ
 Principis Apostolorum solen-
 nitate, cujus annuam memo-
 riam recolentes, ornatu splen-
 didissimo hanc Augustissimam
 Basilicam quotannis fulgere
 circumspeximus, cùm hodierna die funebri
 luctuosoque apparatu atratam intuemur; non
 dolore quidem ac tristitia commoveri debe-
 mus, sed intimis lætitiæ sensibus exultare.
 Haud enim quæ oculis objiciuntur, censenda
 sunt tristia funestæ mortis spectacula, sed
 potius insignia de superata morte spolia, ad

a 3

trium-

(VI)

triumphum, cujus auspicia celebramus, BENEDICTO Tertiodecimo Pontifici Sanctissimo comparata. Par fane æquumque erat, ut qui, cum primùm Pontifex Maximus concordibus suffragiis renunciatus, sublimis invehetur, magnificentissimi Templi hujus Limina haud ingredi voluit, quin in genua provolutus, sacros Beatissimi Petri cineres supplex veneretur; idem Apollolici Senatus Princeps BENEDICTO non solum eximiarum virtutum, sed etiam dignitatis & auctoritatis suæ successori, hanc nomini suo dicatam diem cederet: in qua Corporis ipsius exuviæ ea triumphali per Urbem ducerentur pompa, quam sibi debitam semper detrectaverat atque contemserat.

Mirabamur omnes, & non sine ingenti animorum nostrorum gaudio sæpe recordamur, quo contemptu ac despectu, quidquid mundanum quidem redoleret, penitus averfatus fuerit; quidquid verò divinum cultum atque honorem spectaret, omni ope susceptum diligentissimè perfecit. Attamen ut in præsentia præteream incredibilem animi demissio-

tionem in tanta dignitate; singularem paupertatem in summa affluentia; intentum in divinis laudibus, & non intermissum orandi studium, in rerum, præsertim ecclesiasticarum, multitudine; admirabilem abstinentiam, & assidua jejunia in ætate jam dilabente, quamvis nullis unquam laboribus & curis defessa. Ut taceam invictum pectoris robur in asserendis Apostolicæ Sedis juribus; eximium zelum in visitandis non sine gravi incommodo ecclesiis, etiam ruralibus, iisque, nulla dispendiorum habita ratione, ornandis; alacritatem in divini verbi prædicationis ministerio; non vulgarem Sacrorum Canonum, Rituum, & ecclesiasticæ historiæ peritiam. Ut demum fileam humanitatis, liberalitatis, ac pietatis officia erga egenos, & ægrotos, in nosocomiis, aut privatis ædibus languentes, exhibita, cæterasque immortalitate dignas virtutes: quæ profecto singulæ singulis Viris, potissimum Principibus, reverentiam atque amorem hominum conciliant: inter effusas omnium Ordinum gratulationes ac laudum præconia, in hac memoranda BENEDICTI Translatione,

li-

(VIII.)

liceat mihi, etfi pro beneficiis in Vaticanam Basilicam, & Capitulum nostrum larga manu collatis haud satis idoneo, ac nullo ingenio, nullaque dicendi arte prædito, grati animi significaciones, ejusdem Capituli nomine, ex tempore testatas facere.

Norunt omnes, qua voluptate Vaticanum potius domicilium sibi delegerit BENE-DICTUS, ut veluti per vim æstivo tempore ad salubriores Palatii Quirinalis ædes duceretur: è quibus vix duobus aut tribus elapsis mensibus, neque per totum Pontificatus sui spatium, continuo hæc sibi jucundissimas repetebat: haud alio certe consilio, quàm ut Templo huic proximus, Sacrum Apostolorum Principis pignus sæpissimè invisens coleret, ac Summi Pastoris munera commodiùs exple-ret. Hic autem quas religionis, aut Sacerdotalis ministerii partes illum sanctius ac studio-sius exercuisse non vidimus? Præter eas sane, quæ per Summos Pontifices Prædecessores suos stans temporibus peragebantur functiones, novasque à se indictas, infinitas prope-modum alias in Vaticana Basilica obeundi oportunitatem nanciscebatur. In-

Interdum, postquam gravia Administrorum sapienter explicasset negotia, nobiscum in Choro intererat, dum canerentur divinæ laudes, aut sacra Liturgia, aut Concio Evangelica haberetur. Neque illi quidquam jucundius & antiquius, quàm pueros recens natos salutaribus Baptismi aquis tingere, adultos fidei mysteriis imbuere, Aras pro Templi hujus dignitate Deo dedicare. In conferendis verò Ecclesiæ Ordinibus, ob ingentem multitudinem, dolentes sæpe illum spectavimus penè deficientem, atque inter manus Ministrorum concidentem.

Cùm ad Templi atrium hiberna tempestate Catechumenos sacris verbis expiaret, ut regenerationis lavacro abluerentur, exoratus, ut sibi à frigore consuleret: nunquam, inquit, Ecclesiarum incommoda mihi nocuerunt. Per solennem autem Corporis Christi festum diem, licet vestigia vix firmare posset, minime acquievit, ut humeris invecus, Eucharistiæ Sacramentum deferret. In ea vero supplicatione, quæ octava ejusdem celebritatis die à nobis fieri consuevit, pedibus nobis-

(X.)

biscum, dextera facem, sinistra baculum gestans, quo debilia membra sustentaret, semper incedebat.

Quid de Episcoporum inaugurationibus per se in hac Basilica habitis? Quid de Beatis in Sanctorum numerum adscriptis? Quid tandem non praestitit, ut paternum amorem ac benevolentiam, qua Nos, nostramque Basilicam prosequeretur, manifestius ostenderet? Verum luculentius illud caritatis suae argumentum non est silentio praetermittendum, quod cum Capituli reditus ob iteratas rei agrariae calamitates jam jam pessum irent, erogatis summa liberalitate multis aureorum millibus, uno die cumulatissimè reparavit. Tantae beneficentiae hoc etiam accessit, quod à fundamentis novas & amplas pro Alumnis Vaticani Seminarii aedes erexit atque instruxerit. Ut ad perennem erga Pontificem munificentissimum, de hac Basilica, & Capitulo optime meritum, gratiarum actionem posita monumenta testantur.

Sed haec inania sunt, ac vana: neque in nostris, & posterorum animis eum amplius

ex-

(XI.)

excitabunt pietatis ac religionis ardorem, quo, cum ad Chorum accederemus, Tumulum, in quo Corpus tuum venerandum, Pontifex Beatissime, jacebat, suspicientes, vehementissimè incendebamur. Nunc, proh dolor! tanto pignore orbati, hoc quoque solatio destituimur. Nunquam sane jaçturam hanc solari potuissimus, nisi ut votis tuis, Deo ad tuæ famæ claritatem ita disponente, obsecundaremus. Iis enim secundùm obitum sociari optaveras, quorum præclarum Institutum, probatissimamque doctrinam, amplissimo Principatu abdicato, olim amplexus, communem cum illis vivendi normam, & ipsum inclytæ Prædicatorum Familiæ nomen, etiam in Pontificiæ dignitatis fastigio semper retinuisti.

Perge igitur, optime Pontifex: decretum Tibi modo, meritisque tuis eximiis debitum triumphum age: ac nostri memor, de cæli sedibus, ad quas Te vocatum fuisse confidimus, Nos, nostramque Basilicam tuo patrocinio fove, protege, ac tuere. Futurum siquidem speramus, ut ubi tot præbuiisti Sanctissimo Pontifice digna virtutum exempla,
ibi

(XII.)

ibi sublimioris, quàm nunc, ordinis honores
tuo nomini decernantur.

FINIS.

